

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1491/2015
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиоца ХК К. АД К.с. ДОО, Б., против тужених ЈП „Градско стамбено“ Београд, кога у поступку по ревизији заступа Правобранилаштво града Београда и Д.С. из З., коју заступа Р.М., адвокат из Б. и умешача на страни тужиоца Т.Б. из Б., кога заступа пуномоћник З.Ђ., адвокат из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4308/13 од 15.10.2014. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4308/13 од 15.10.2014. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4308/13 од 15.10.2014. године у ставу првом изреке, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24615/12 од 13.03.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор пресуђене ствари у односу на парницу Четвртог општинског суда у Београду П 1000/80. Другим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да су ништави и без правне важности уговор о закупу бр.09-50 од 24.02.1997. године и уговор о откупу који је оверен пред Петим општинским судом у Београду под Ов 2358/97 од 19.03.1997. године, закључен између туженог ЈП „Градско стамбено“ Београд и тужене Д.С., што су тужени дужни да признају и трпе. Трећим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 58.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4308/13 од 15.10.2014. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављених ревизија на основу наведене законске одредбе, па је утврдио да оне нису дозвољене.

Наиме, према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају по оцени Врховног касационог суда није одступљено од судске праксе, нити је потребно ново тумачење права и разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Указивањем у ревизији друготужене на погрешну примену правила о терету доказивања, у суштини се оспорава утврђено чињенично стање у конкретној парници, из којих разлога се ревизија, као ванредно правно средство, не може изјавити. То се чини и ревизијом првотуженог, којом се поред тога неосновано указује да је он носилац права располагања на становима који су у посебном правном статусу – категорије службено- настојничких станова. Према устаљеној судској пракси Јавно предузеће за стамбене услуге може да изврши пренамену настојничког стана и дозволи његов откуп само ако је власник стана или носилац права располагања на њему, а не и кад му је стан дат на управљање. (Врховни суд Србије Рев 2614/02). Пресуда Врховног суда Србије Рев 1717/08 од 17.10.2007. године, на коју се указује у ревизији заступника првотуженог односи се на парницу за накнаду нематеријалне штете физичком лицу и није ни у каквој вези са предметом спора у овој парници. Решење Врховног касационог суда Рев 450/11 од 18.05.2011. године, на које се такође указује у ревизији, као пример различитог поступања суда, донето је у предмету који се у погледу одлучних чињеница разликује од ситуације у овој парници. У том предмету, у коме Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о ревизији тамо тужилаца, као изузетно дозвољеној, утврђено је да је стамбено предузеће имало право располагања спорним настојничким станом, за разлику од чињеничног стања утврђеног у овој парници. У конкретној парници утврђено је да је тужилац власник стана који је дат првотуженом на основу раније важећих прописа и који је стан дао на коришћење као настојнички, чиме није стекао право располагања на конкретном стану, због чега се у погледу промета тог стана и откупа не могу применити одредбе Одлуке о начину и условима за коришћења службених настојничких станова и службених просторија у стамбеним зградама, на које се у ревизији указује.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у овом делу на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, па је нашао да ревизија тужених није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Имајући у виду да је тужба поднета 12.06.2012.године, а на рочишту од 07.02.2013. године утврђена вредност спора од 500.000,00 динара, која не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**